

Davide Proseri,
Comunione e Liberazione Brolijos prezidento *ad interim*,
Pranešimas Comunione e Liberazione judėjimui
Vaizdo transliacija iš Milano, 2021 m. lapkričio 29 d.

Dainos:

- *Canzone dell'ideale (Parsifal)*
- *La strada*

Labas vakaras visiems. Visų pirma, ačiū, kad šį vakarą prisijungėte, nors buvote pakviesti likus labai mažai laiko. Taip pat jums dėkoju už kantrybę, su kuria laukėte paaiškinimų, kokios mūsų judėjimo vadovybės perspektyvos, po to, kai gavote žinią apie kun. Julián atsistatydinimą.

Užtikrinu jus, kad ši mano padėka kiekvienam iš jūsų nėra vien formalumas. Aš giliai įsitikinęs, kad tokia jūsų laikysena, kupina pagarbos, teigiamo žvilgsnio ir vilties, kurią pastebėjau daugelyje jūsų per šias savaites, yra vertingas tikėjimo ugdymo vaisius, kurį gavome šioje draugijoje.

Mes ką tik sudainavome: „Gražus kelias tam, kas eina...“ (C.Chieffo, „La strada“, iš *Canti*, Società Cooperativa Editoriale Nuovo Mondo, Milano 2014, p. 241). Taigi, tęskime savo ėjimą keliu ir nesustokime: kelias yra gražus ir tikras, neturime nieko bijoti, nes, pasak Viešpaties, „būsiu su tavimi, Aš uždėjau savo ranką ant tavo širdies“ (C. Chieffo, „*Canzone dell'ideale (Parsifal)*“, iš *Canti*, Op. cit., p. 223-224). Man tai tapo akivaizdu iš karto, šį savaitgalį gavus tiek daug žinučių ir laiškų, kuriais atsakote į laišką, kurį parašiau šeštadienį vakare. Tai yra pirmasis įrodymas, kad einame keliu. Ir kad tuo keliu einame kartu. Išties ačiū.

Pasiūliau jums trumpai susitikti, kad pasidalinčiau tam tikrais sprendimais, susijusiais su judėjimo gyvenimu šiuo delikačiu mūsų istorijai laikotarpiu.

Pirmiausia, norėjau jums papasakoti apie savo pokalbį su kardinolu Kevin Farrell, „Pasauliečių, Šeimos ir Gyvybės Dikasterijos“ prefektu, kuris įvyko praėjusį ketvirtadienį, lapkričio 25 dieną, ir apibendrinti tam tikrus dalykus, apie kuriuos jums buvau parašęs laiške šeštadienį.

Visų pirma, Prefektas parvirtino, kad pagal CL Brolijos Statuto 19 straipsnį, atsistatydinus Prezidentui, pareigos perduodamos Viceprezidentui. Kardinolas pripažino laikinus mano, kaip Brolijos Prezidento, įgaliojimus, kurie galios iki tada, kai įvyks nauji rinkimai, kaip numato bendrasis Dekretas, priimtas 2021 m. birželio 11 d. Prefektas taip pat pabrėžė, kad nuo 2021 m. rugsėjo 11 d. įsigaliojęs Dekretas numato, jog Centrinė Diakonija dabartine savo sudėtimi negali vykdyti naujo Prezidento rinkimų, ir pridūrė, jog vertinant realistiškai, rinkimai neįvyks anksčiau kaip po dvylikos mėnesių nuo tos datos, kai man buvo paskirtos šios pareigos. Išties, šis laikas būtinas tam, kad pasiruoštume naujiems rinkimams, žengdami žingsnius, apie kuriuos dabar trumpai užsiminsiu.

Kaip jau rašiau, pirmasis šio pasiruošimo veiksmas bus naujo Statuto priėmimas. Statuto nagrinėjimo procesas turi numatyti konsultavimąsi su Brolijos nariais. Tokių konsultacijų tikslas yra užtikrinti, kad naujos normos kuo adekvačiau atspindėtų mūsų charizmos originalumą ir išskirtinę CL Brolijos tapatybę Bažnyčios kontekste.

Tam tikslui netrukus paskirsiu Komisiją, kurios funkcija bus konsultuoti Brolijos Centrinę Diakoniją. Kaip galima greičiau paskelbsiu jos narius. Tuomet visi norintys galės įnešti savo indėlį į Komisijos darbą. Šiuo metu galiojančio Statuto tekstas pasiekiamas visiems Brolijos nariams.

Mūsų pokalbio metu, atskleidžiau Prefektui mūsų troškimą šį darbą atlikti glaudžiai bendradarbiaujant su Dikasterija, periodiškai tikrinant dokumento ruošimo etapus, prieš pateikiant jį galutiniam įvertinimui. Kardinolas Farrell, kuris pasirodė itin svetingas ir nuoširdus, tėviškai patikino, kad jis pasirėngęs mus lydėti šiame darbe, pasitelkdamas ir savo bendradarbius.

Užbaigę šį procesą, būsime pasirėngę, savu laiku, surengti vietinius ir regioninius atsakingųjų rinkimus, suformuoti naują Diakoniją ir tik tada paskirti naują Brolijos Prezidentą. Norėčiau pridurti, kad mūsų laukia visiškai nauja mums patirtis. Todėl turėsime tam skirti pakankamai laiko,

kad įgautume pakankamai įgūdžių tvarkyti įvairius teisinius aspektus, kuriuos numatys Diakonija. Kad pasiroštume, būtina suvokti, kokią reikšmę Bažnyčia skiria teisei bendrystės patirtyje. Puikiai žinome, kad gyvenimas neatsiranda iš teisės ir kad neužtenka akiai pasitikėti rinkimų mechanizmu, idant būtų užtikrintas judėjimo tęstinumas ir gyvybingumas. Tačiau neturime manyti, kad šie mūsų bendruomeninio gyvenimo aspektai nėra svarbūs ar netgi prieštarauja charizmatiškai mūsų patirties prigimčiai. Mums apie tai paliudijo kun. Giussani, kuris pats pirmas panoro į Brolijos Statutą, patvirtintą Šventojo Sosto 1982 metais, įtraukti rinkimų metodą. Todėl turime vis labiau pripažinti jų svarbą ir naudotis jais kaip priemonėmis, kurios užtikrina mūsų Brolijos patirties laisvę bei vertingumą. Bažnyčia mūsų prašo žengti dar vieną brandų žingsnį: gyvenkime taip, kad išnaudotume šią progą auginti savo „bažnytinį sąmoningumą“, kaip jį pavadino Carrón (J. Carrón, „Atsistatydinimo laiškas, 2021 m. lapkričio 15 d., clonline.org).

Jei kiekvienas iš mūsų sutiks eiti šiuo keliu, sąmoningi ir ramūs sulauksime rinkimų momento, broliškai pasitardami tarpusavyje dėl esminių klausimų, susijusių su mūsų Brolijos gyvenimu.

Taip užbaigiu šią įžangą, kuria stengiausi kuo paprasčiau ir tiksliau jums atskleisti techninę pusę visų tų dalykų, kurių Bažnyčia šiuo metu iš mūsų prašo. Tačiau mano dialogas su Prefektu neapsiribojo vien šiais klausimais. Priešingai, turėjau progą pasidalinti su juo tam tikrais esminiais judėjimo gyvenimo momentais, ir kai kurie iš jų jam nebuvo žinomi. Tai buvo šiltas ir nuoširdus susitikimas, per kurį Kardinolas kelis kartus parodė savo asmeninę pagarbą mūsų judėjimui, taip pat ją perdavė ir iš Šventojo Tėvo pusės.

Prefektas užbaigė pokalbį kvietimu „nedėti šio laikotarpio į skliaustus“ ir prašymu, kad Brolijos gyvenimas bei veiklos nesustotų, kad visiems mums būtų pasiūlyta aiški ugdymo kryptis. Kaip pažadėjau savo laiške, dabar norėčiau su jumis pasidalinti savo apmąstymais, kurie man atrodo patys svarbiausi šiuo metu.

Padėka Julián Carrón

Pirmiau už visa kita, norėčiau pareikšti savo dėkingumą Julián Carrón. Paskutinis jo laiškas man buvo tarsi tiesos gestas, atliktas mūsų laisvės labui, idant paskatintų „kiekvieną asmeniškai priimti atsakomybę už charizmą“ (J. Carrón, „Atsistatydinimo laiškas“, cit.). Visus šiuos metus turėjau privilegiją dirbti su juo petys į petį, dalyvauti šimtuose susirinkimų ir susitikimų su juo ar vietoj jo, kartu lankyti bendruomenes visame pasaulyje, įnešti savo indėlį, vertinant situacijas ir problemas, su kuriomis mums tekdavo susidurti. Kartu įveikėme pačius sudėtingiausius mūsų istorijos etapus ir padėjome vienas kitam, kartu su kitais atsakingaisiais.

Julián visus šiuos metus dirbo su atsidavimu, kad mums nuolat pasiūlytų tuos žodžius, kurie mums padeda pasitikti laikų, kuriais gyvename, metamus iššūkius. Kalbėdamas su judėjimu ir gyvendamas su mumis, jis nepailsdamas primindavo apie įvykį, kuris sujungė mūsų kelius: apie susitikimą su gyvu Kristumi, čia ir dabar, kuris tapo įmanomas dėl kun. Giussani, tėvo ir mokytojo, kurio šventumą, tikimės, Bažnyčia greitai pripažins, asmeninio žavesio. Lygiai taip pat nepailsdamas, Julián mus lydėjo darbe su savimi pačiais, stengdamasis kiekvienam iš mūsų parodyti kelią, vedantį į brandų tikėjimą, kurį vis labiau turėtume suvokti kaip laisvą ir ryžtingą priklausymą Kristui ir Bažnyčiai.

Dėl visų šių priežasčių, kartu su jumis ir jūsų vardu, noriu jam padėkoti.

Kvietimas atsakomybei

Priėjau prie pagrindinės savo pranešimo dalies, kurią sudalinsiu į dvi dalis. Jas pavadinau šitaip: *Kvietimas atsakomybei* ir *Bendrystė kaip vedimo kriterijus*.

Pagrindinis Julián laiško, kuriuo jis mums pranešė apie atsistatydinimą, sakinytis skirtas mums visiems. Išdėstęs savo sprendimo priežastis, Julián pabrėžė, kad „tai paskatins kiekvieną asmeniškai priimti atsakomybę už charizmą“ (J. Carrón, „Atsistatydinimo laiškas“, cit.).

Labai svarbu, kad priimtume šį kvietimą Dievo atžvilgiu, nes Jis savo Bažnyčioje pažadino kun. Giussani asmenį, ir Bažnyčios atžvilgiu, nes jai visiškai patikėta kiekvienos charizmos dovana, už

kurią ji laiduoja. Žinau, kad tai suvokiate, nes dauguma iš jūsų šiomis dienomis paprašė pagalbos pasigilinti į tą Julián sakinį.

To įkvėptas, norėčiau įvardinti tris būdus, kaip asmeniškai priimti atsakomybę, kurios iš mūsų prašoma, idant konkrečiai prisidėtume prie šio svarbaus pokyčio.

Visų pirma, kiekvienas iš mūsų yra atsakingas už save patį ir už savo ištikimybę gautai dovanai. Apie tai mokėmės Bendruomenės mokykloje, gilindamiesi į nedviprasmišką kun. Giussani kvietimą: „Kiekvienas neša sutiktos charizmos atsakomybę. Kiekvienas lemia charizmos nuosmukį arba augimą, yra dirva, kurioje charizma skleidžiasi ir duoda vaisių. Kiekvieno iš mūsų atsakomybės įsisąmoninimas yra būtinybė, ištikimybė, atsidavimas. Apleisti ar sumenkinti šią atsakomybę reiškia apleisti ir sumenkinti įtakos, kurią Dievo Bažnyčiai ir visuomenei daro mūsų charizma, intensyvumą“ („Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, p. 97). Todėl kiekvienas iš mūsų kviečiamas pirmiausia intensyviau įsitraukti ir priklausyti Kristui kasdieniniame gyvenime. Tą galime padaryti rimtai priimdami judėjimo ugdymo pasiūlymą, visus jo aspektus. Ypač pabrėžčiau Bendruomenės mokyklos tekstus; indėlių į bendruomenės, kuriai priklausome, gyvenimą, pradėdant nuo savo Brolijos grupelės; ištikimybę bendram fondui, nes tai gestas, apimantis visus mūsų kūno poreikius bei ugdantis suvokti, ką turime ir kuo galime pasitarnauti Bažnyčios misijai; ir galiausiai, karitatyvą.

Gal ką šie vykstantys pasikeitimai baugina ir glumina. Neturime piktintis šiais jausmais. Padėkime vieni kitiems atsiliepti į šias aplinkybes, t.y. gerai išnaudoti mums duotą laiką, kiekvieną dieną, kad malonė, kuria Dievas išgelbėjo mūsų gyvenimą, atneštų vaisių su džiaugsmu ir dėkingumu už visa tai, ką gavome per šiuos metus.

Antra, kiekvienas yra atsakingas už judėjimo vienybę. Man labai svarbu, kad į tai pasigilintume, nes man tai atrodo esminis dalykas.

Ką pamatėme, kai susitikome judėjimą? Kas mus taip sužavėjo šiame susitikime, kad net išplėšė mus iš abejingumo gniaužtų ir pastūmėjo sekti šia draugija? Taip įvyko skelbimo dėka, skelbimo, kad gyvenimas, mūsų gyvenimas toks, koks jis yra, turi prasmę, gerą likimą. Tas skelbimas mums leido pajusti tiesą. Todėl tas skelbimas, skelbimas, kad yra prasmė, o tai suteikia tikrumo, kad mūsų laukia geras likimas, mūsų širdžiai atsiskleidė per draugystę. Draugystę, kupiną meilės mūsų gyvenimui, esminiams mūsų žmogiškumo poreikiams. Draugystę, kuri, kaip sakydavo kun. Giussani, yra „draugija, vedama likimo link“ („Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, p. 63). Mes žinome, kad Likimas yra ne paskutinė mūsų egzistencijos stotelė, o Dievas, kuris eina su mumis jau dabar. Žodis tapo kūnu, tapo draugija, draugu žmogui, man, tau, pasitelkdamas didžiąją Bažnyčios ir judėjimo draugiją.

Susitikimas, kuris mus subūrė draugėn, tarp mūsų sukūrė gilią vienybę. Todėl jaučiame poreikį, kad žmonės, einantys tuo pačiu mūsų keliu, mus gerbtų. Mus apima nuostaba, kai kas kitas susitinka tą pačią istoriją, kurią laikome sava, kaip neseniai įvyko su mūsų draugu iš Ispanijos, Mikel Azurmendi. Todėl dažnai netikėtai pajaučiame, kad mus vienija toks pats būdas vertinti. Iš kitos pusės, mūsų abipusio ryšio stiprumo ženklas taip pat yra kančia tų, kurie jaučiasi apleisti ir teisiami kitų, taip irgi yra atsikėję ir atsitinka tarp mūsų. O kad mus subūrusi charizma netaptų pretekstu susiskaldyti. Mūsų priklausymas vieni kitiems yra pats vertingiausias turtas, kokį tik turime, nes per jį mums dovanojamos ir saugomos visos kitos dovanos. Todėl mums skirta užduotis jį saugoti ir auginti, kartu ieškant tiesos, kurią kun. Giussani mus išmokė mylėti labiau nei save pačius, t.y. labiau nei prisirišimą prie savo nuomonių ir planų.

Šiuo klausimu kalbama daugeliui žinomame tekste, pavadinimu „Didžiausia auka – tai dovanoti gyvenimą Kito veikimui“, kur pačioje pradžioje kun. Giussani sako: „Viename iš rytmetinės himnų giedame: „Į mūsų vieningą surinkimą teįsijungia naujas Svečias“. Vieningą: tik tautos vienybė yra tikrasis istorijos veikėjas. Žodis vienybė turi metafizinę, ontologinę vertę bei etinę, moralinę vertę“. Ir tuojau paaiškina: „Metafizinė ir ontologinė mūsų vienybės vertė priklauso nuo to, kokį gylį mūsų vienybė gauna iš didžios Kristaus esaties, kuri yra vienintelis mums žinomas dalykas. Mums buvo suteikta malonė, [...] kad kas ir kokie bebūtume, galime nuoširdžiai, paprastai kartoti, kad nežinome nieko kito, tik Kristų. Išties, mūsų vienybė nežino nieko kito, tik Kristų. Iš šios ontologinės

draugijos vertės kyla jos moralinė vertė: tai laisvės vaisius. Mūsų vienybė yra laisvės vaisius“ („Krikščioniškas įvykis“, Bur, Milano 2003, p. 65).

Gražus tas žodis vienybė. Jis reiškia vieną širdį. Kristaus dėka mes esame viena; ir tik žvelgdami į Jį, tik tvirtindami Kristaus esatį kaip vienintelį dalyką, prie kurio esame iš tikrųjų prisirišę, iš naujo atrasime savo vieningumą. Ką išties turime brangiausio? Mūsų atsakomybė už judėjimo vienybę pasireiškia visų pirma per laisvės veikimą. Todėl atsakomybė už charizmą ir atsakomybė už judėjimo vienybę yra glaudžiai susijusios viena su kita. Tame pačiame tekste kun. Giussani sako: „Mūsų charizmos esmę būtų galima apibendrinti dviem dalykais: visų pirma, tai – skelbimas, kad Dievas tapo žmogumi (ir to sukelta nuostaba bei entuziazmas); antra, tvirtinimas, kad šis žmogus yra gyvas per vienybės, bendrystės, bendruomenės vienybės, tautos vienybės „ženklą““ („Krikščioniškas įvykis“, op. cit., p. 67).

Todėl kaip įmanoma labiau stenkimės vengti sterilios kritikos ir abipusio smerkimo; jei negalime apsieiti nekalbėję apie kitus, darykime tai su pagarba, kuri gimsta iš sąmoningumo, kad Kristus juos pasirinko ir pakvietė kartu su mumis. O dėl man patikėtos ypatingos atsakomybės, kaip jau jums esu rašęs, trokštu išklaudyti visus ir kad visi jaustųsi išklaudyti.

Trečia, kad prisiimtume atsakomybę už charizmą, turime savyje ir tarpusavyje ugdyti pasitikėjimą Bažnyčia ir jos autoritetais. Kun. Giussani mus išmokė, kad per tuos žmones, kuriems patikėtas Bažnyčios vedimas, mes paklūstame pačiam Dievui. Priklausymas judėjimui yra tas būdas, kuriuo Dievas mus pakvietė priklausyti Bažnyčiai. Todėl paklusnumas Bažnyčiai, net ir tada, kai nėra lengva, yra vienintelis mums žinomas būdas būti tikrai ištikimiems tai konkrečiai istorijai, kurią sutikome.

Savo ruožtu, kaip ką tik užsiminiau, kartu su kitais Diakonijos nariais trokštu suintensyvinti dialogą su „Pasauliečių, Šeimos ir Gyvybės Dikasterija“, kad atsilieptume mums skirtus į Švento Tėvo prašymus. Jūs visi galite padėti mums atlikti šią užduotį taip, kaip jau minėjau pradžioje, tačiau ypač išsiugdydami pagarbą tiems žmonėms, kuriuos Bažnyčia mums nurodo kaip autoritetus. Taip pat ir šiuo atveju visus kviečiu vengti kalbėtis remiantis vien paviršutiniškais savo reakcijomis, kurios niekam nepadeda. Neturime bijoti, kad diskutuojant su Bažnyčios autoritetais bus sumenkintas mūsų veido autentiškumas.

Bendrystė kaip vedimo kriterijus

Kai kardinolui Farrell pranešiau apie savo pasirengimą priimti tą atsakomybę, kurios iš manęs buvo prašoma, puikiai suvokiau, kad mūsų išgyvenamas laikotarpis yra itin delikatus.

Todėl ir ši vakarą noriu pakartoti tai, ką jums parašiau praėjusį šeštadienį. Priėmiau šias pareigas, kurias užimu, iš paklusnumo Šventajam Tėvui; vienintelis mano interesas yra tarnauti judėjimui ir kiekvieno iš jūsų gyvenimui visą tą laiką, kuris man paskirtas, ir stengtis įvykdyti visus reikalavimus, kuriuos mums pateikė Dikasterija.

Kalbant konkrečiai, vykdydamas savo atsakomybes, trokštu visiškai pasikliauti kai kurių iš jūsų draugyste ir bendradarbiavimu, kad man ypač padėtumėte. Visų pirma, turiu omenyje dabartinius Centrinės Brolijos Diakonijos narius. Taip pat galvoju apie kompetentingus ir autoritetingus žmones, kurių, ačiū Dievui, tarp mūsų yra tikrai nemažai. Galiausiai galvoju apie daugybę žmonių, kuriuos gerbiu ir su kuriais per šiuos metus susipažinau, lankydamas bendruomenes Italijoje ir už jos ribų.

Be to, trokštu pasidalinti bendru žvilgsniu su žmonėmis, kurie veda kitas bendruomenes, besiremiančias kun. Giussani charizma. Tarp kitko, kai kurios iš šių bendruomenių turi savo atstovus CL Brolijos Diakonijoje, taip atskleisdamos, kokia vertinga įvairių mūsų didelės draugijos išraiškų polifonija. Norėčiau įvardinti *Memores Domini*, kuriuos šiuo metu, kaip žinote, veda monsinjoras Filippo Santoro kaip ypatingasis popiežiaus Pranciškaus Delegatas; trokštu dirbti kartu su juo ir su tais žmonėmis, kuriuos jis nurodys. Taip pat kalbu apie Šv. Juozapo Broliją, kuri, galima sakyti, yra tarsi tos pačios CL Brolijos šonkaulis, ir suburia daugybę žmonių, kurie savo gyvenimu yra nuolankus ir vertingas liudijimas mūsų bendruomenėse; kalbu apie Dangun Ėmimo Artimo meilės Seseris, kurias švelniai vadiname „sesutėmis“ ir kurios gyvena šalia tų, kurie kenčia

ir yra apleisti, kurios visada mums buvo svarbus liudijimas; kalbu apie brolius benediktinus iš Cascinazza, į kuriuos kun. Giussani visada žiūrėjo kaip į kontempliatyvią judėjimo šerdį, nes jų malda tyloje palaiko visą mūsų tautą; kalbu apie Šv. Karlo Boromiejaus Broliją ir Misionieres: jie savo misionierišką pašaukimą išgyveną per kunigystę ir įžadus, skelbdami Kristų visame pasaulyje pagal mūsų charizmą. Galiausiai nenoriu pamiršti Vitorchiano ir visų jo fundacijų, gerai žinodamas, kad šie vienuolynai yra atramos taškas daugeliui judėjimo narių ir kad nemažai vienuolių pašaukimų subrendo būtent mūsų bendruomenėse.

Visų šių bendruomenių atžvilgiu jaučiu gilią pagarbą ir norėčiau, kad ją jaustumė visi. Žmonės, kurie joms priklauso, atrado jose susitikimo su judėjimu, kuriame buvo ugdomas jų tikėjimas, pilnatvę. Atsakydami į savo pašaukimą, kiekvienas konkrečia forma, šie mūsų draugai liudija tai, kad gyvenimo prasmė yra Kristus. Žmonės, kurie kaip aš buvo pašaukti santuokai ir prisiėmė atsakomybę už savo šeimą, atranda didelę paramą, būdami artumoje su tais, kas savo gyvenimą paskyrė Dievui per šiuos konkrečius pašaukimus.

Tarp tų žmonių taip pat yra ir kunigų, kurie priklauso CL Brolijai ir seka judėjimu. Visi mes jaučiame, koks vertingas jų buvimas mūsų bendruomenėse, ypač laikais, kai taip trūksta pašaukimų.

Judėjimo vienybė ir misija

Galima, norėčiau tarti baigiamąjį žodį apie kvietimą misijai, kuri yra labai glaudžiai susijusi su mūsų kaip tautos vienybe.

Mūsų tautos dėka atsirado daugybė ugdomųjų ir karitatyvinių veiklų, pelno nesiekiančių ir paslaugas teikiančių organizacijų, kultūrinių centrų ir asociacijų, kurios šeimoms suteikia paramą, mokytojams, gydytojams, dėstytojams ir mokslinius tyrimus atliekantiems universiteto darbuotojams, specialistams, verslininkams ir kitiems padeda vykdyti savo pareigas, o užsiimantiems socialine ir politine veikla – jai atsiduoti. Tokiame margame pasaulyje gali konkrečiai pasireikšti mūsų laisvas ir neatlygintinas bendrojo gėrio siekis. Visa tai kyla iš to, ką galėtume pavadinti plakančia per susitikimą su judėjimu mums pateikto pasiūlymo širdimi: iš ugdymo. Iš to viskas gimsta.

Mūsų tauta dosni, ji žinojo, kaip sudaryti sąlygas, kad atsirastų tokios vietos, kur pasimetęs ir sužeistas šių dienų žmonių „aš“ galėtų būti priimtas, atrastų šviesą ir paramą. Man labai svarbu, šiandien labiau nei bet kada, kad visi įmanomi išteklių ir jėgų būtų telkiami į tai, kad būtų palaikomas kūrybingumas, gimstantis iš tikėjimo, kuriam buvome ugdomi. Todėl iškart dėkoju visiems, kas kasdien aukojasi tam, kad naujas pasaulis taptų regimas nepaisant šio pasaulio prieštaravimų.

Mūsų laukia kūrybingumo ir misijos laikas. Todėl imkimės darbo. Dievas mus kviečia laisvai ir drąsiai gyventi pasaulyje, kuris laukia žinios apie Jo esatį. Mes atsakysime į tą kvietimą tik tada, jei būsime įtikimi grožio, kurį sutikome, liudytojai.

„Brolijos darbas, - mus mokė kun. Giussani, - yra auginti Judėjimą tarnystėje Bažnyčiai“ („Per tikinčiųjų draugiją“, Bur, Milano 2021, p. 78). Todėl judėjimas ir jo augimas yra užduotis, kurią Bažnyčia gražina į mūsų rankas ir šią akimirką.

Todėl pabaigus dirbti su Metų pradžios tekstu ir tęsiant darbą su „Kurti pėdsakus pasaulio istorijoje“, gruodį siūlau jums paskaityti kun. Giussani laišką, kurį jis parašė Brolijai 2002 m. vasario 22 d., dvidešimtųjų Šventojo Sosto pripažinimo metinių proga. Manau, kad jis mums gali padėti ir per šiuos pokyčius.

Bažnyčia ateinančiais mėnesiais mus kviečia darbui, „kurį patikime ypatingam Dievo tarno kun. Luigi Giussani užtarimui“, kaip man parašė Prefektas laiške, kuriuo patvirtino mano pareigas. Mūsų išgyvenamas laikotarpis, tęsia kardinolas Farrell, „reikalauja, kad darbas būtų įkvėptas maldos, refleksijos, dalijimosi įvairiuose Judėjimo lygmenyse“. Todėl prašau visų jūsų kasdien atrasti laiko, kad asmeniškai ar kartu su kitais sukalbėtumėte Viešpaties Angelo maldą ir Dantės „Himną Mergelei“ (tokį brangų mūsų įkūrėjui), prašydami, kad šis metas būtų naudingas ir parodytų užtikrintą kelią, kuriuo žengti, kad leistų patirti Šventosios Motinos Bažnyčios apkabinimą ir subrandintų mūsų kelio pasaulyje vaisius „žmogiškai Kristaus garbei“.

Atsisveikindamas, norėčiau kartu su jumis sukalbėti malda į šv. Juozapą; šie ypatingieji Metai skirti šv. Juozapui, kuriam aš itin pamaldus, todėl norėčiau užbaigti taip:

*Sveikiname tave, Atpirkėjo Globėjau,
Mergelės Marijos Sužadėtini.
Dievas tau patikėjo savo Sūnų;
Marija tavimi pasitikėjo;
šalia tavęs Kristus išaugo vyrų.*

*O palaimintasis Juozapai,
ir mums parodyk savo tėviškumą,
vesk mus gyvenimo keliu.
Išmelsk malonės, gailestingumo ir drąsos
ir gink mus nuo visokio blogio. Amen.*

(Popiežiaus Pranciškaus apaštališkasis laiškas „Patris corde“, Roma, Šv. Jono bazilika Laterane, 2020 m. gruodžio 8-oji, Švenčiausiosios Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo išskilmė)

Veni Sancte Spiritus